

Бла хвадна да бѣдемъ,
Все по разгону да ходимъ. . .

А хайди, бѣла Българко,
Хайди на Офанбуръ да идемъ;
Ако ще имамъ на друзи,
Друзи на тебе да шетамъ.

— Добръ съмъ, аго, азъ рука,
При сарий банца и майка,
Мен' не мерни ми шетнята.

Озъ какво съмъ азъ родила,
Все тъй съмъ расла, порасла, —
Когато нѣва, то може,
На старо банца на по мостъ;
Когато въ къщи да шетамъ,
На мила майка отива.

— Узе гоземъ, бѣла Българко,
Узе гоземъ с' менъ на Офанбуръ,
Узе гоземъ, друзо не бѣва.

— Прѣвъ да си, аго, не дѣй ми!

Какъ ще о сѣва банца си,
Майка си какъ ще зашамъ?

— Нишъ ми азъ кришамъ и мѣлвамъ?
Не идемъ ми и мѣла да земамъ,
Да ти заведемъ с' наши си?

— Мили ми, аго, мѣвади;
Свѣгна ми мѣла градинка.

— Мѣвади искай озъ мене,
Все по мѣвади да ходимъ,
Каквито искаме градини
И цѣтѣ въ ширъ вѣтѣкви. . . .

Трашо въдвѣмъ зѣрана,
Ушимо дѣла пѣдѣла:

— Мѣла гѣмъ, аго, по вѣли,